



Grupul Scolar
Gh. Asachi
Bucuresti



„Doritori de a vedea așezată cultura neamului românesc pe trainice temeieri, noi împărtășim aice portretul și însușirile omului literat, pe care să aibă totdeauna tinerii noștri de model întru a lor țintire. *Omul literat* este acela a căruia meserie îl îndatorează a cultiva a sa minte spre a putea spori cunoștința altora. În această ambiție să mărginește toată a sa lucrare și interesul pe carile alți oameni împrăștie preste deosăbite obiecte.”
(Gheorghe Asachi – *Omul literat*)

CONTROVERSE



Januarie 2011

TITLURILE ACESTUI NUMAR:

- ISTORICUL LICEULUI GH ASACHI
- IN TIMP INVETI
- CAMIL PETRESCU
- PAGINA DE SPORT
- LEGILE LUI MURPHY
- CALATORIND PRIN LUME
- DEBUTURI
- CHESTIONAR PENTRU CITITORI
- BALUL ABSOLVENTILOR
- FESTIVALUL LICEENILOR
- O POVESTE DE O ZI



COLECTIVUL DE REDACTIE

REBECA NECULA
DRAGOS PADUREANU
ANDREI OPREA
GEORGIANA CHIRITA
MADALIN CIOBANU
COSMIN BARBU
Prof. ANDREEA SOVAR
Prof. CRISTIAN PARVUCICA
Prof. VICTOR GICA



Adresa: Aleea **Pravăț**, Nr. 24 **Telefon:** 021/4130438, 021/4134040

Fax: 021/4130438

școala alăturată, Școala Generală nr. 164, iar localul să fie cedat liceului de profil.

Cadrele didactice, elevi și părinți s-au opus acestei mișcări și au avut loc multe demonstrații și negocieri. Anul școlar începuse, iar elevii din clasele a XI-a și a XII-a de la profilul **Industrie Ușoară** învățau în Atelierul-Școală (printre mașini de cusut) și în condiții foarte modeste. Directorul liceului, prof. ing. Roman Cristel și directorul adjunct, prof. ing. Boangar Marina s-au confruntat cu mai multe probleme: lipsa unui loc sigur, lipsa cancelariei, a secretariatului, a cadrelor didactice pentru cultură generală, titulari fiind doar trei profesori: prof. științe socio-umane Lene Domnica, prof. matematică Pârvucică Cristian și Pârvucică Alexandra.

Prin tactul deosebit al Inspectorului General Deac Florin, prin efortul continuu și înțelegerea celor implicați, s-a reușit ca **Liceul de Industrie Ușoară** să-și înceapă activitatea în localul Școlii Generale 203 cu câteva clase terminale de liceu și clase de ucenici.

După câțiva ani, **Liceul de Industrie Ușoară** și-a schimbat denumirea în **Grupul Școlar Industrial "Gheorghe Asachi"**, realizându-se astfel o punte de legătură cu numele **Universității Tehnice "Gheorghe Asachi" din Iași**, singura facultate de industrie ușoară din țară. Actul de naștere al liceului a fost, în sfârșit, definitivat la data de 6 decembrie 1993, având astfel ca patron spiritual pe **Sfântul Nicolae**.

Notă: *Universitatea Tehnică ieșeană este moștenitoarea spirituală a tradițiilor învățământului tehnic superior românesc, ale cărei origini se leagă de Școala de Ingineri Hotarnici, creată în Moldova la începutul secolului al XIX-lea de către marele cărturar Gheorghe Asachi.*

Astăzi, **Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi"** și-a îmbunătățit considerabil baza materială și școlarizează în fiecare an peste **1300** de elevi.

Liceul are clase de profil matematică-informatică, liceu profil tehnic, școală de arte și meserii, învățământ seral, învățământ postliceal și învățământ cu frecvență redusă și se bucură de popularitate printr-un colectiv competent de cadre didactice. Prof. Alexandra Parvucică

Colegiul Tehnic "Gheorghe Asachi" este unul dintre liceele "tinere" ale capitalei, înființat în primul an după Revoluția din 1989. Istoria sa a fost tumultoasă și controversată, expresie firească a nemulțumirilor acumulate și a dorințelor neîmplinite din perioada dictaturii ceaușiste.

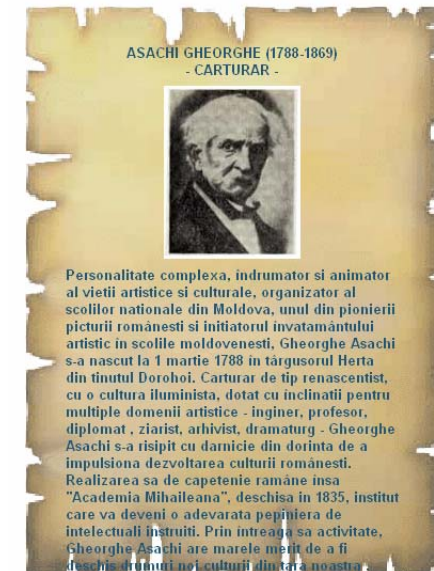
Inițial, în 1965, a apărut pe lângă **Școala Normală**, care a funcționat în clădirea atașată **Colegiului Elena Doamna**. Până în 1967 a funcționat pe rând în incinta Școlii Generale 193, a liceului **Tudor Vladimirescu**, apoi s-a mutat în propria clădire din cartierul Drumul Taberei, unde a devenit **Liceul nr. 33**. Acest liceu și-a câștigat un foarte bun statut, fiind al treilea ca renume printre liceele teoretice bucureștene, după liceele **Nicolae Bălcescu** și **Gheorghe Lazăr**.

Prin anii '80, când tendința învățământului românesc a fost orientată către industrializarea țării și crearea forței de muncă, multe licee teoretice au fost transformate în licee industriale, patronate de diversele ministere interesate în pregătirea teoretică și practică a viitorilor muncitori și ingineri din domeniul respectiv. Unui astfel de proces au fost nevoiți să se supună atât cadrele didactice cât și elevii **Liceului nr. 33**, care a devenit **Liceul de Industrie Ușoară nr. 28**, patronat de Ministerul Industriei Ușoare.

După **Revoluția din 1989**, amintirile legate de anii de glorie ai liceului, pe când era liceu teoretic, au reînviat în mintea și inima profesorilor de cultură generală. Regimul democratic nou instalat a permis exprimarea dorinței de schimbare a condiției umane și profesionale a profesorilor, ceea ce i-a determinat pe aceștia să ceară revenirea la statutul de liceu teoretic.

În urma unor evenimente dramatice, s-a realizat scindarea **Liceului de Industrie Ușoară nr. 28** în actualul **Liceu Teoretic "Grigore Moisil"**, rămas să funcționeze în vechea clădire, și **Grupul Școlar de Industrie Ușoară**, care și-a luat denumirea **"Gheorghe Asachi"** abia în data de 6 decembrie 1993. Astfel, un număr de ingineri și maiștri instructori au rămas fără spațiu de desfășurare a activității și fără elevi, având doar un Atelier-Școală. Aceștia au făcut demersuri la Inspectoratul Școlar al Municipiului București și au primit aprobarea ca **Liceul Industrial** să-și continue activitatea.

Lângă Piața Drumul Taberei funcționau două școli generale de pe vremea când școlile erau demixtate, care erau despărțite doar de un gard. Astfel, s-a luat hotărârea ca elevii **Școlii Generale nr. 203** să se mute în



ÎN TIMP ÎNVEȚI (Jorge Luis Borges)

După un anumit timp,
omul învață să perceapă diferența
subtilă între a susține o mână
și a înlănțui un suflet,
și învață că amorul nu înseamnă a te culca cu cineva
și că a avea pe cineva alături nu e sinonim cu starea de siguranță,
și așa, omul începe să învețe ...
că săruturile nu sunt contracte
și cadourile nu sunt promisiuni,
și așa omul începe să-și accepte căderile cu capul sus și ochii larg deschiși,
și învață să-și construiască toate drumurile
bazate în astăzi și acum,
pentru că terenul lui „mâine”
este prea nesigur pentru a face planuri ...
și viitorul are mai mereu o mulțime de variante care se opresc însă la jumătatea
drumului.
Și după un timp, omul învață că dacă e prea mult,
până și căldura cea dătătoare de viață a soarelui, arde și calcinează.
Așa că începe să-și planteze propria grădină
și-și împodobește propriul suflet,
în loc să mai aștepte ca altcineva să-i aducă flori,
și învață că într-adevăr poate suporta,
că într-adevăr are forță,
că într-adevăr e valoros,
și omul învață și învață ...
și cu fiecare zi învață.

Cu timpul înveți că a sta alături de
cineva pentru că îți oferă un viitor bun,
înseamnă că mai devreme sau mai târziu vei vrea să te întorci la trecut.

Cu timpul înțelegi că doar cel care e capabil să te iubească cu defectele tale,
fără a pretinde să te schimbe,
îți poate aduce toată fericirea pe care ți-o dorești.
Îți dai seama cu timpul că dacă ești alături de această persoană doar pentru a-ți
întovărăși singurătatea,
în mod inexorabil vei ajunge să nu mai vrei să o vezi.

Ajunși cu timpul să înțelegi că adevărații prieteni sunt numărați,
și că cel care nu luptă pentru ei,
mai devreme sau mai târziu se va vedea înconjurat doar de false prietenii.
Cu timpul înveți că vorbele spuse într-un moment de mânie,
pot continua tot restul vieții să facă rău celui rănit.
Cu timpul înveți că a scuza e ceva ce poate face oricine,
dar că a ierta, asta doar sufletele cu adevărat mari o pot face.
Cu timpul înțelegi că dacă ai rănit grav un prieten,
e foarte probabil că niciodată prietenia lui nu va mai fi la aceeași intensitate.

Cu timpul îți dai seama că, deși
poți fi fericit cu prietenii tăi,
într-o bună zi vei plânge după cei pe care i-ai lăsat să plece.

Cu timpul îți dai seama că fiecare experiență trăită alături de fiecare ființă,
nu se va mai repeta niciodată.
Cu timpul îți dai seama că cel care umilește sau disprețuiește o ființă umană,
mai devreme sau mai târziu va suferi aceleași
umilințe și dispreț, dar multiplicat, ridicate la pătrat.

Cu timpul înveți că grăbind sau forțând lucrurile să se petreacă,
asta va face ca în final,
ele să nu mai fie așa cum sperai.
Cu timpul îți dai seama că în realitate,
cel mai bine nu era viitorul,
ci momentul pe care-l trăiai exact în acel moment.
Cu timpul vei vedea că, deși te simți fericit cu cei care-ți sunt împrejur,
îți vor lipsi teribil cei care mai ieri erau cu tine
și acum s-au dus și nu mai sunt ...
Cu timpul vei învăța că încercând să ierți sau să
ceri iertare,
să spui că iubești, să spui că ți-e dor,
să spui că ai nevoie,
să spui că vrei să fii prieten,
dinaintea unui mormânt,
nu mai are niciun sens.

Dar din păcate,
toate se învață doar cu **timpul** ...



Surprinde si tu lumea in imagini !

Monumente sculpturale bucurestene

Incepe a treia editie a
concursului de fotografie
artistica gazduit de Colegiul
Tehnic "Gheorghe Asachi



Vino în comunitatea celor pasionati de
fotografie și votează-ti colegii și prietenii
din liceu!

CAMIL PETRESCU

Am încercat să uit, pentru a scrie acest eseu, tot ce știam, tot ce am învățat și am citit despre Camil Petrescu. Nu am vrut să mă transpun în lumea lui Camil Petrescu, nici să fac din el un contemporan al nostru, ci mi-am imaginat că scriitorii nu sunt morți și nu au statui și că trăiesc aievea, într-o lume ireală, dar trăiesc altfel: prin taina lor.

E greu să scrii despre Camil Petrescu. Pentru că orice încercare de a scrie, de a descifra taina vieții sau o opere presupune într-un anume sens o mutilare: uitarea sau măcar umbrirea unor detalii, accentuarea altora, deformarea unor fraze, interpretarea, speculația. Orice încercare de a scrie este, în ultimă instanță, un „Pat al lui Procust”.

Cine a fost Camil Petrescu?! Un grafolog, interpretând un bilet trimis de Camil Petrescu prietenei sale, scriitoarea Cella Serghi, îi face următoarea caracterizare: un narcisist profund, inconștient, naiv, agresiv, care resimte orice opoziție, orice negație ca o intenție ostilă. Umilința pe care i-o pricinuieste surzenia s-a transformat în orgoliu, complexul de inferioritate în complex de superioritate.

Ceea ce m-a atras din biografia acestui scriitor a fost experiența unei căsătorii din anii facultății, căsătorie care s-a terminat tragic, prin sinuciderea soției, a femeii pe care a iubit-o pătimaș și căreia i-a dedicat versuri din volumul său de poezii „Ciclul Morții”. Camil nu a vorbit niciodată despre această căsătorie care, după toate probabilitățile, a ținut din 1914 până în 1918, a durat aproximativ trei ani dintre care doi s-au petrecut pe front. De ce a vrut să o țină secretă, nu se știe. Foarte puțin aflăm de la Constant Ionescu, prietenul său, pe care Camil l-a rugat să le fie martor la cununie. Constant Ionescu, în cartea intitulată *Camil Petrescu, Amintiri și comentarii*, notează: „M-a rugat să fiu martor la întâia lui

căsătorie, care s-a sfârșit lamentabil, într-un deznodământ incomprehensibil de absurd: soția s-a aruncat în Dâmbovița, lângă Serviciul de ecarisaj. L-am prevenit afectuos că face o greșală. El însuși presimțea că va fi nenorocit și totuși a stăruit, hotărât să facă acest mariaj, negăsind în fața argumentelor mele decât formula stereotipă: <<Vreau să sufăr prin ea și numai prin ea! Experiența înseamnă luciditate>>.” Constant Ionescu a fost alături de Camil de-a lungul a trei ani cât a durat conviețuirea lor. **Dacă** am ales să vorbesc despre această căsătorie este pentru că Cella Serghi mărturisește că a descoperit în sufrageria lui Camil Petrescu parte din acea drama care rămâne încă o enigmă și după atâția ani. În timpul unei vizite pe care Cella o face alături de soțul său acasă la scriitor, în locuința din Piața Mihail Kogălniceanu, ea descoperă pe un perete, care încadra divanul spre fereastră, agățat cu un șnur gros, capul de ghips al unei fete tinere, cu cel mai dulce, mai suav surâs ce se poate imagina. O rază de soare îi lumina chipul, zâmbetul proaspăt și cald. Este vorba despre calebra mască *L'inconnue de la Seine* a cărei poveste nu îi era deloc străină lui Camil Petrescu pentru că explică: „Avea șaisprezece ani și s-a aruncat în Sena, s-a sinucis. Cei care au scos-o din apă, toți cei care au văzut-o au fost uimiți de surâsul ei liniștit, împăcat, fericit. Ce s-a putut întâmpla, pentru ca la șaisprezece ani să fie atât de împăcată

cu moartea, să-i suradă cu atâta prietenie? Niciun regret. I s-a scos masca pentru ca să i se immortalizeze surâsul.”

Necunoscuta din Sena este o tânără neidentificată, a cărei mască mortuară devine un ornament popular de pe zidurile caselor artiștilor după anul 1900. George Villa, care deținea informația de la maestrul său, Jules Lefebvre, susține că acest chip aparține unei tinere moarte de tuberculoză în 1875.



Legenda sinuciderii sale prinde contur în jurul anului 1900. Conform acestei idei, corpul Necunoscutei a fost cules din Sena, Paris. Un angajat de la morgă, sensibilizat de frumusețea tinerei moarte, a făcut un mulaj în ghips după chipul fetei. În anii următori, au fost realizate numeroase copii, devenind un ornament morbid, dar foarte la modă în rândul parizienilor boemi. Asemenea surâsului Giocondei, au fost făcute nenumărate speculații privitoare la expresia de fericire de pe chipul Necunoscutei, oglindind viața, moartea și locul său în societate.



Peste tot unde s-a mutat, Camil a luat cu el această mască. Peste tot, în romane, în piesele de teatru, Camil a introdus în subtext sau printre rânduri aluzii la această dramă. Și în viața de zi cu zi Camil a trăit cu nostalgia aceluia trist surâs al tinerei sale soții, dar atribuit unei măști. Cei Serghi îi spune în mai multe rânduri că frumusețea unei femei stă în tristețea ei: „Numai tristețea înnobilează. Dacă ai știi ce bine-ți stă zâmbetul ăsta trist, enigmatic!”; „Spune-mi de ce ești tristă și de ce ești frumoasă acum? Ai zâmbetul ei. M-a prins de umeri și m-a întors cu fața spre masca necunoscutei din Sena”.

Adolescenta cu ochii închiși, dar vie printr-un surâs atât de eliberator, atât de bogat, că s-ar crede că s-a înecat într-o clipă de fericire supremă, reprezintă încă, după atâția ani, marea enigmă a vieții lui *Camil Petrescu*.



PAGINA DE SPORT

În acest număr al revistei facem cunoștință cu Alex, elev în clasa a IX-a a liceului nostru, care ne dezvăluie câteva informații din culisele vieții de boxeur. Alex s-a apucat de box în 2005, adică la vârsta de 12 ani. A început la „Pajura”, un club sportiv din București, la categoria ușoară, juniori și aici a rămas până acum câteva săptămâni. În fiecare an a participat la

Campionatul României pentru Juniori (2005, 2006, 2007).

„În 2005 a fost teribil, a fost nașpa, mai participasem la campionate, dar nu eram obișnuit cu atâta lume, gălăgie! Aveam emoții!”

„Ce-ai realizat?”

„Nimic! Am pierdut patru meciuri, n-am câștigat decât două!”

„Dezamăgire?”

„A fost mare, m-am ofțicat! Plecasem cu gândul să fac multe și n-a ieșit nimic!”

„Cum ai depășit momentul?”

„Aparent ușor, dar simțeam că i-am dezamăgit pe ceilalți. Tot drumul promisesem că o să câștig. La întoarcere nici nu puteam să vorbesc cu ceilalți colegi de echipă, nu mă puteam uita la ei. Mă simțeam cu

atât mai prost cu cât eram convins că pot mai mult, dar am pierdut pentru că am avut emoții ... mi-a fost frică!”

„Ce s-a întâmplat la următorul campionat?”

„Am ieșit pe locul trei la categoria mijlocie din aproximativ 80 de participanți. Am jucat opt meciuri, șapte câștigate.”

„Mulțumit?”

„Foarte! N-am ieșit pe locul trei pentru că cei de pe unu și doi erau mai buni, ci din cauza punctajului. Ei au avut concurenți mai slabi și au folosit tehnici care se punctau mai bine. Ei au bătut la puncte, eu am fost mai bun.”

„Anul următor?”

„Pe locul doi la o diferență de 16 puncte de primul loc. Nu știu dacă înțelegeți, dar diferența e de ... un pumn bine plasat! Oricum a fost super, am fost încântat.”

„Orice reușită te obligă de regulă la a-ți dori mai mult? Ce speranțe ți-ai făcut pentru mai departe?”

„Da, aș fi vrut să iau locul I.”

„Ce s-a întâmplat?”

„Am decis să renunț, mi-am dat seama că boxul nu se joacă numai pe teren! Din păcate! Asta a fost cea mai mare dezamăgire. N-a fost deloc o decizie ușoară, îmi doream să fac carieră, să dau ce am mai bun. Dar nici nu mă gândesc să dau înapoi. În sport, dacă nu e fair play, nu are rost să stai. Cel mai indicat e să te retragi cu demnitate! Fără compromisuri!”

„Trăgând linie, ce regreti?”

„Regret oarecum că m-am trezit la realitate, uneori poate e mai bine să nu observi jocul din fundal! Dar nu e suficient să porți cască în timpul meciului și al antrenamentelor pentru a ignora ce se întâmplă cu adevărat. Și inevitabilul s-a produs ... Mă surprinde faptul că nu păstrez niciun gust amar, am uitat de toate accidentele suferită: mână ruptă, ochi învinețit, febră musculară, oboseală acumulată. De fapt, chiar a fost o experiență reușită!”

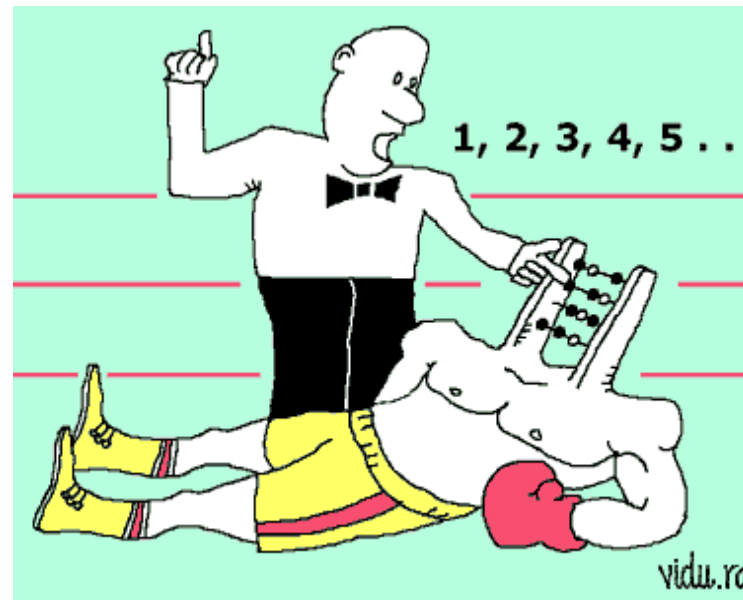
„Punct și de la capăt! Ce o să faci în continuare? Rupi orice legătură cu sportul?”

„Cred că mă apuc de fitness și de canto!”

„De ce canto? Adică, nu e o schimbare radicală?”

„E liniștitor și relaxant! Fără durere de cap și fără dureri de cap!”

„Îi mulțumim lui Alex pentru timpul acordat și vă anunțăm că în numerele următoare ale revistei noastre vom face cunoscută și povestea altor colegi care joacă fotbal sau handbal. Clasa a IX-a se poate lăuda că are destul de mulți sportivi. Profităm de ocazie pentru a vă lansa o provocare: dacă faceți parte dintr-o clasă cu performanțe sportive, vă așteptăm la redacție pentru a participa la realizarea unui top **clasa cu cei mai mulți sportivi!** Sfatul nostru: nu fiți modești!”



GLUMA DE LA
SUBSOL

In pauza unui meci de box pugilistul isi intreaba antrenorul:
-Cum stau??
Antrenorul raspunde:
-Daca il omori faci egal!!

Legile lui Murphy

- * Dacă ceva poate să meargă prost, va merge.
- * Dacă mai multe lucruri pot merge prost, vor merge în cea mai defavorabilă secvență.
- * Probabilitatea de apariție a unui eveniment este invers proporțională cu dezirabilitatea lui.
- * Indiferent de ce merge prost, probabil că arată bine.
- * Când lucrurile par că nu se mai înrăutățesc, ai răbdare. Se vor înrăutăți curând!
- * Când lucrurile merg bine, ceva a mers prost.
- * Când lucrurile se înrăutățesc:
 - dacă pierzi prea mult, fii atent!
 - dacă nu pierzi nimic, relaxează-te!
 - dacă ai șanse să câștigi, relaxează-te!
 - dacă nu contează, atunci n-are nicio importanță!
- * Nimic nu este atât de prost, încât să nu devină și mai prost.
- * După ce lucrurile s-au înrăutățit suficient de mult, ciclul se repetă.
- * Indiferent de ce merge prost, există întotdeauna cineva care a știut că așa va fi.
 - * Problemele complicate au întotdeauna răspunsuri simple, pe înțelesul tuturor, dar greșite.
 - * Oportunitatea îți bate la ușă în cel mai puțin oportun moment.

- * Natura ține întotdeauna cu latura ascunsă a lucrurilor.
- * Ca să cureți un lucru, murdărești un altul. Dar poți murdări mai multe lucruri fără a curăța niciunul.
- * Lucrurile incompatibile cu alte lucruri, pot fi compatibile între ele.
- * Dacă anticipezi că sunt patru variante posibile de a ieși ceva prost și reușești să le ocolești, atunci va apărea imediat o a cincea posibilitate, care va strica totul.
- * Probabilitatea de a distruge un lucru este direct proporțională cu valoarea lui.
- * Când apeși din greșeală pe două litere la mașina de scris, se imprimă litera care nu trebuie.
- * Timbrele care nu se lipesc pe scrisori se vor lipi în schimb pe orice altceva.
 - * Când avionul în care ești are întârziere, avionul pe care trebuie să-l iei în continuare pleacă la ora fixată.

- * Dacă o frânghie are un capăt, atunci are precis încă unul.
- * Când trebuie să-ți concentrezi atenția asupra unui anumit lucru, este imposibil să nu apară altul care să-ți distragă atenția.
 - * Ori de câte ori stabilești să faci un anumit lucru mai întâi, survine un alt lucru care trebuie făcut primul.
 - * Ori de câte ori îți tai unghiile, constăți că după aceea ai nevoie de ele.
 - * Întotdeauna găsești ușor ceea ce nu cauți. Iar ceea ce cauți găsești abia în ultimul loc în care poți căuta.
 - * Un lucru rătăcit îl poți găsi numai după ce răscolești întreaga casă.
 - * Când cauți un lucru, niciodată nu îl găsești decât după ce ți-ai cumpărat un altul în loc.
 - * Când garanția unui produs este de 60 de zile, defectarea lui se va produce în ziua a 61-a.
 - * Legile nu sunt decât niște simulări ale realității.
 - * Proliferarea unor noi legi conduce la proliferarea unor noi excepții.
 - * Indiferent dacă legile sunt bune, rele sau neutre, trebuie să se supună celor din urmă.
 - * Dacă o lege a lui Murphy poate să greșească, va greși.
 - * Murphy a fost un optimist.

Legile
lui
Murphy



Calatorind prin lume...SANKT PETERSBURG

În primul număr al revistei, ajungem în Sankt Petersburg, oraș de mare importanță culturală și istorică de pe teritoriul celei mai mari țări din lume în care, nu de puține ori, s-a hotărât soarta lumii. Sankt Peterburg, cunoscut în perioada sovietică sub numele de Leningrad și de Petrograd, este localizat în Rusia de nord-vest, în delta râului Neva, în partea de est a golfului Finic al Mării Baltice. A fost fondat de țarul Petru cel Mare în 1703 ca o „fereastră către Europa”, fiind până în 1918 capitala Imperiului Rus. Cu cei aproape 4,5 milioane de locuitori (în 2002), în prezent este, ca întindere teritorială, al doilea oraș al Rusiei, al patrulea oraș al Europei, cel mai important port rusesc la Marea Baltică și cel mai nordic oraș european. Centrul său este unul dintre siturile protejate de UNESCO drept parte a patrimoniului universal. Pentru a-l onora, oamenii îl mai numesc deseori „Capitala Nordului” (Severnaiia Stolița).

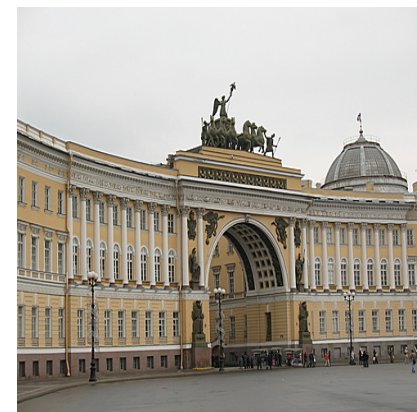
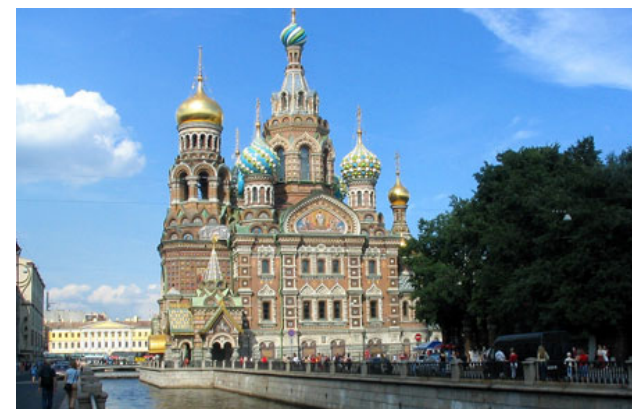
Datorită numărului mare de construcții, edificiile pe suprafețe întinse, astăzi Sankt Petersburgul poartă denumirea de „orașul palatelor”.

Cel mai cunoscut și cel mai impunător este Palatul de Iarnă, denumit astăzi Muzeul Ermitaj, care a fost reședința de iarnă a țarilor ruși. În Grădina de Vară se află Palatul de Vară, o casă modestă, construită de Petru cel Mare. Palatele, construite cu mulți ani în urmă, dau și astăzi impresia că domină orașul prin arhitectura și stil. Pentru locuitorii orașului este mai degrabă incomod să locuiască în aceste clădiri de piatră, vechi de sute de ani, care cu greu pot fi modernizate și dotate cu acele utilități care reprezintă confortul modern. În plus, viețuirea lângă Polul Nord, faimoasele nopți albe - fenomen care atrage anual mii de turiști - sunt o pacoste pentru un locuitor obișnuit cu succesiunea zilei și a nopții în decurs de 24 de ore. Noaptea polară durează câteva luni, timp în care oamenii se duc dimineața la serviciu, pe la 8-9, pe întuneric, și se întorc la sfârșitul

Biserica Învierii lui Hristos, cunoscută sub denumirea de „The Church of the Savior on Spilled Blood” este una dintre marile biserici ortodoxe din Rusia. Numele oficial, Catedrala Învierii lui Hristos, face referire la

sângele lui Alexander II al Rusiei, care a fost asasinat în acel loc la data de 13 martie 1881. În timp ce trăsură țarului trecea pe marginea canalului, o grenadă aruncată de un agresor a explodat. Țarul, zguduit, dar nu rănit, a ieșit din trăsură și a

început să se certe cu presupusul agresor. Un alt conspirator a profitat de moment pentru a activa alt sistem exploziv, ceea ce a dus la moartea sa și la rănirea gravă a lui Alexander II. Acesta a fost dus la Palatul de Iarnă, unde, câteva ore mai târziu, a murit. Ridicarea măreței biserici a început în anul 1883, sub țarul Alexandru III, amintirea tatălui său.



Debuturi...

Jocul iubirii

Într-o zi ne-am jucat la cărți iubirea.
Am împărțit egal cărțile și jocul a început.
Am aruncat pe m asă „o clipă”
Dar tu mi-ai aruncat „o zi”.
Și am pierdut o carte.
Scot din cărți „amintirea”,
Dar tu pui repede „uitarea”.
Și-am mai pierdut o carte.
Am scos apoi „întrebarea”
Dar tu mi-ai aruncat „tăcerea”.
Din priviri îți cer și te rog:
Pune asul „te iubesc”!
Dar tu arunci asul „te-am iubit”.
Trist, tăcut, m-am ridicat
Pentru că am pierdut.

Poemul iubirii

O! Inimă,
Scoică de mare
Aruncată de furia unui val
Pe un țărm pustiu,
Sapi în nisipul ud
Și crezi
Că vei găsi acolo marea.
O! Inimă,
Înger gonit din rai,
Pe o pânză de păianjen
Tot legi și dezlegi
Crezând

Că vei găsi acolo cerul.

Pe magistrala vieții

Pe magistrala vieții
Adesea te-ntâlnesc.
Mă uit sfios la tine,
Aș vrea să îți vorbesc.

Tu treci nepăsătoare
Te faci că nu mă vezi
Ești mândră ca o floare,
Nu-ți pasă că mă pierzi.

Pe magistrala vieții
Aș vrea să te opresc,
Să-ți smulg o sărutare
Să-ți spun că te iubesc.

Când trec pe lângă tine
Bat pasul tot pe loc
Și-ți caut în privire
Al meu subtil noroc.

Un val de frig s-abate,
Se-nfiripă prin coaste,
Dar le suport pe toate
Căci, altfel, nu se poate.

Pe magistrala vieții
Sunt borne implantate
Și-n ele sunt sculptate
A vieții noastre fapte.

Tu ești un sol al vieții,
Ești fata din povești.
La borna tinereții *Atul...*
Te rog să te oprești.

Să poposești o clipă
Că viața-i trecătoare,
Pe magistrala vieții
Ce lași în urmă moare.

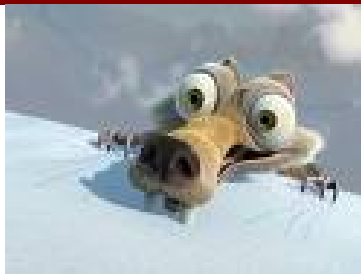
Cum a fost strivit un trandafir


Lumea e criminală:
De data aceasta nu a murit un vis,
A fost ucis un trandafir!
Era un trandafir roșu
Și-atâta viață avea în el!
Și totuși, piciorul
Celei mai inteligente ființe, omul,
L-a strivit cu cinism.
Petalele roșii s-au împrăștiat
Pe cimentul rece și dur
Și vântul le-a purtat,
Ca pe niște vise frumoase
Până la porțile absolutului
Unde s-au transformat
În frânturi de perfecțiune!
Iar tulpina lui verde,
Ca iarba, ca viața fragedă și fragilă,
Ea s-a transformat în infinit
Când în palma Domnului
Linia vieții a devenit!
Țepii trandafirului nu au avut însă
O soartă mai bună!
Ei au fost acuzați de incompetență
Și de incapacitatea de a apăra viața!
Au fost acuzați la închisoare pe viață
În cutia Pandorei!
În ceea ce-i privește pe oameni,
Aceștia nu au mai fost pedepsiți,
Pentru că însuși faptul de a fi om
Este o experiență destul de
traumatizantă!
Și totuși Domnul era trist


Pentru că oamenii nu-și dădeau
seama
De faptul că, odată cu o viață de
trandafir,
Se duce și o sublimă aspirație
Către un destin uman măreț!





CHESTIONAR PENTRU CITITORI





1.  Care sunt cele mai apreciate trei calități ale unui profesor?
- Îți dă toate informațiile
 - Te implică în aflarea răspunsurilor
 - Comunicativ
 - Intră la timp la ore
 - Elegant
 - Are umor
 - Înțelegător
 - Exigent
 - Bine pregătit profesional
 - Te lasă să faci ce vrei la ore
 - Îți dă note mari
 - Altele


2.  Care ar fi două lucruri pe care le-ai face dacă ai fi director?
- Ai dota școala cu calculatoare
 - Ai introduce uniforma
 - Ai schimba mobilierul
 - Ai înfrumuseța curtea școlii
 - Ai face parteneriate cu alte școli
 - Ai crea spații de sport
 - Ai organiza și implica elevii în diverse activități culturale-artistice
 - Ai urmări respectarea regulamentului școlii


3.  Ce fel de conflicte există între tine și colegii tăi?
- Violente
 - Doar de competiție
 - Verbale (cearta)
 - Nu există

4.  Participi la soluționarea conflictelor dintre colegii tăi?
- Mereu
 - Câteodată
 - Niciodată

5.  La cine apelezi în rezolvarea unor conflicte?
- Colegi
 - Profesori
 - Părinți
 - Colegul preferat
 - Director
 - Diriginte
 - Alții

6.  Ți-au fost prezentate de către profesori drepturile și responsabilitățile pe care le ai?
- Da
 - Nu
 - O parte

7.  Ce responsabilități ți-ar plăcea să ai?

8.  Spune o regulă cu care ești de acord și una pe care o negi din regulamentul școlii.

Așteptăm la redacția revistei noastre răspunsurile pe orice format.



A fost noaptea pe care ne-am dăruit-o unii altora, deopotrivă profesori și elevi, pentru a ține minte că întâlnirea noastră, ce a durat patru ani de liceu, nu a fost ceva ocazional, întâmplător. Ba chiar dimpotrivă, tot universul și-a dat mâna pentru împlinirea ei.

S-a întâmplat ca, împreună, după mulți ani, un asemenea eveniment să se petreacă și în liceul nostru.

Nu doresc să vă povestesc aici cum a fost sau cum ar fi putut să fie, ce am simțit eu sau ceilalți, impresii, păreri, opinii, regrete ..., pentru că oricum nu ar reprezenta decât mici piese dispersate ale unui puzzle, fără puțință de a întrezări, măcar, întregul.

Vreau însă să trimit în acest mod, *NOUĂ, CELOR 230 DE ABSOLVENȚI ȘI PROFESORI* care am spus *PREZENT*, fiecare în felul sau în această lucrare:

Mai întâi, *MULȚUMIRE* și *RECUNOȘTINȚĂ* pentru câtă energie, cât interes și cât ajutor am dăruit, pentru felul cum i-am întâmpinat pe cei din jur și ne-am pus în serviciul lor, pentru parteneriatul pe care l-am creat împreună, căci acesta este modul în care ne exprimăm adevăratul nostru sine. Există o vorbă: „Munca este iubire manifestată”. Vor fi unii, din afară, care vor citi aceste rânduri și se vor întreba poate, ce legătură are asta cu o noapte de dans și de distracție? Ei bine, noi știm. Știm munca în care ne-am implicat și indiferent de rezultatul ei, e minunat și reconfortant să știm că aceasta a fost o modalitate de a ne manifesta iubirea, conștiința și perfecțiunea noastră. Cinstiți fiind cu noi înșine și cu ceilalți, să spunem adevărul despre experiența noastră: a fost frumos, dar...

Pentru umbra acestui „dar”, la care merită să reflectăm fiecare în adâncul său interior, trimit nouă și un *ÎNDEMN*:

Să învățăm să trăim clipa prezentă atunci când este cu noi și nu a devenit încă trecut.

Să învățăm să îmbrățișăm viața cu toate provocările din fața noastră. Atunci când apare negativitatea, interioară sau exterioară, să o transformăm. Să o inundăm cu iubire și să o umplem cu energia divină pe care o purtăm cu noi într-un mod fără sfârșit.

Să înțelegem că este în regulă ca lucrurile să iasă într-un mod diferit față de marea așteptare și că întotdeauna este perfect așa cum este pentru momentul de acum.

Așadar, să ne onorăm pe toți cei 230 care am trăit trecutul, prezentul și viitorul din acest loc. Să le permitem să fie împreună.

Prof. Alexandra Pârvucică

Pe lângă ore fără soț ...

Pe lângă ore fără soț

Adesea am trecut

Mă cunoșteau colegii toți

Ei nu m-au cunoscut.

La mintea lor ce strălucea

Privi atât de des

O clasă-ntreagă-nțelegea

Eu nu i-am înțeles.

De câte ori am așteptat

O șoptă de răspuns

Și un cinci mic de mi-ar fi dat

Mie mi-era de-ajuns.

O oră să fi fost amici

Să ne iubim cu dor

S-ascult la glasul gurii « Cinci »

Atâta, și să dorm.

Dându-mi așa, ca din senin,

Să trec eu dinadins

În calea timpilor ce vin

Spre bac să zbor întins.

Azi nici măcar nu-mi pare rău

Că trec unii mai rar

Și cu tristețe, tot mereu,

Suspina, în zadar.

Intrebari si raspunsuri

- Care este profesorul de fizică absolut? Acela care începe ora: au fost odată ca niciodată 220 volți.
- Cine este optimistul absolut? Acela care își asteaptă sotia în fata supermarketului cu motorul pornit.
- Care este fericirea absolută? Să asezi o coroană de flori pe mormîntul soacrei milionare.

- Alo, Cosmin ?

- Da.

- Îți amintesti ce ne-a dat ieri la matematică?

- Cîte un 3.

Somnoroase păsărele

Somnoroase păsărele

La istorie se-adună

Se ascund în bănci și ele

Noapte bună !

Doară profu` mai suspină

Pe când toată clasa tace

Dorm creioanele în mână

Dorm în pace !

Trec notițele pe ape

Ei vor una: să se culce

Vine bacul – e aproape

Somnu-i dulce !

Peste-a orelor feerie

Timpul trece – înc-o lună !

Totu-i vis și armonie

Noapte bună !

Festivalul liceenilor

ȘI TOTUL A RĂMAS O AMINTIRE

S-a lăsat liniștea. Este o liniște încordată: „cine este?” „de la ce liceu?”, „nu-i așa că a fost și anul trecut?”

Rebeca intră pe scena. Este tentată să înceapă cât mai repede, dar își stăpânește impulsurile. Colegii de clasa și modesta galerie a liceului Asachi au încremenit. „Dor de Eminescu”, declară cu tărie Rebeca și sala ascultă cuminte. Sunt momente de mare tensiune. „Am”, „sunt”, „îmi pasă” sunt verbe care se rostogolesc peste public. Iar Rebeca vorbește când cu sine, când cu sala, când cu cerurile deschise anume pentru ea. Sunt vorbe din inimă, spuse cu forța anilor tineri. Vocea este fermă, iar ochii îi scapără în lumina reflectoarelor.

„Uite, câteodată, mai trag cu coada ochiului la ceas ...”, ne declară Rebeca, iar noi tragem cu coada ochiului la juriu. Juriul tace și ascultă. Sperăm toți, pentru că avem o reprezentantă de forță pe scenă.

Minutele trec. Rebeca a căpătat o dezinvoltură de mare actor. Ea trăiește complexitatea sentimentelor. Nu mai este pe scena, ci în viața de zi cu zi. Au venit și ultimele replici. Este la maximum de avânt și are un cuvânt puternic și ferm. Ne amețește vârtejul vorbelor ei. Și, deodată, replica de final vine să limpezească atmosfera: „Imi este atât de dor”. Sala aplaudă, Rebeca iese din scenă. Are vocea voalată de puternice sentimente.

„Mi-a plăcut enorm!” – ne declară fericită. Trăiește încă rolul și toate felicitările colegilor, veniți anume pentru ea, o fac mai confuză.

Spectacolul continuă. Urmează reprezentanți de la alte licee cu mici secvențe din teatrul lui Caragiale. Ne amuzăm. Privim cumiți, dar inima ne este la prestația Rebecăi. În spectacol mai sunt două reprezentante care încearcă să interpreteze tot monolog. Ne plac și le admirăm cu adevărat. Prestația elevei de la Liceul Lovinescu ne impresionează sincer. Mă uit la Rebeca. O privește de parcă vrea să-i înțeleagă fiecare inflexiune a vocii, fiecare mișcare. Cortina cade pentru ultima dată în această seară de dramaturgie. Suntem foarte optimiști că vom urca și noi pe podium. Recunoaștem valoarea colegilor de competiție și acest lucru ne dă și mai mari emoții. Tensiunea crește odată cu venirea zilei de premieră. În această seară va avea loc Gala Laureatilor. Încercăm să ne spunem în minte replica din text: „Dor, dor de Eminescu !”, atât; restul e tăcere!. Suntem doar câțiva reprezentanți ai liceului și tare mult ne-am fi dorit să mai avem prieteni în

jurul nostru. Se anunță Mențiunea și sala aplaudă. Se anunță Premiul III și galeria reprezentativă este foarte fericită. Toți ne uităm la Rebeca. Își frânge mâinile. Este

foarte emoționată. Dorește enorm să-i fie apreciate munca, trăirea, cuvântul. Probabil suntem pe locul II, știind clar cine este pe locul I. Se anunță Locul II: „Colegiul Tehnic.Gheorghe Asachi- Dor de Eminescu”

Sala este în delir. Se anunță Locul I. Da, am avut și noi dreptate în aprecierea noastră: Liceul E. Lovinescu. Ne ridicăm să părăsim sala. Cerul Bucureștiului este plin de stele. Steaua noastră s-a ridicat. Tace. Cuvintele ne sunt crânguri pustii. Doar mergem. Fericirea tace. Troleele ne despart. O să vină o noapte foarte lungă.

Cortina a căzut. Actorul a ieșit în stradă să trăiască. Sus cortina!

Prof. Cristian Pârvucică



A mai trecut un an,

NE AMINTIM...?

Festivalul liceenilor

NOI MAI SPERAM !!

PRIMARIA SECTORULUI 6 TACE....!!



poveste de-o zi!!!

Eu sunt un simplu adolescent plictisit, supărat pe viața din România și vreau să vă dezvălui o întâmplare de-o zi. Înainte de a-mi începe povestea, am să vă spun ce mă deosebește de ceilalți tineri de vârsta mea. Acest ceva este alchimia, mai exact teorii și idei despre alchimie: legenda personală, limba universală, semnele din jurul nostru, care mă fac să văd lumea într-alt fel, să reflectez la ceea ce se petrece în jurul meu, să mă gândesc la legenda *mea* personală, adică la scopul meu pe acest pământ.

Povestea începe într-o dimineață. Pentru că mă culcasem mai târziu ca de obicei, era imposibil să mă trezesc înainte să sune ceasul. (De regulă, nici atunci nu-mi era ușor să mă ridic din pat!) Totuși, în mod curios, cu o oră mai devreme decât îmi propusesem de cu seară să mă trezesc, deschid cu greu ochii și văd prin perdeaua de la geam luna plină, strălucind pe cer de parcă se uita la mine și încerca să-mi spună ceva. Am stat câțva timp să-i admir fața rotundă, dar în momentul următor mi-am întors privirea către ceas ca nu cumva să fi sunat. Dar mă liniștesc și adorm repede cu ochii la lună. Mai târziu, când într-adevăr a sunat ceasul, m-am gândit la ce s-a întâmplat, nu eram sigur dacă visasem sau fusesem treaz. În cele din urmă, am zis că ar putea să fie un semn ... dar semn pentru ce? Neînțelegând limba universală, nu am putut traduce ce a vrut să-mi spună luna. Și am fost de acord că mi-am ascultat inima, de aceea am deschis ochii. Ea a luptat pentru mine ca eu să văd *semnul*.

Peste câteva ore, la școală, mă prinsese oboseala, intrând într-o stare de somnolență. Profesoara asculta câțiva colegi, ceea ce mă plictisea de moarte. Așa că am pus capul pe bancă, adormind oarecum. Peste puțin timp, o altă profesoară ne anunța că nu poate să stea la ora; am rămas în clasă cu mai puțin de jumătate dintre colegi. Mă simțeam din ce în ce mai rău, am început să ascult o melodie de multe ori, până când am plecat acasă. În timp ce ascultam, stăteam în bancă, având spatele lipit de perete. Priveam plictisit ceea ce se întâmplă în clasă. La un moment dat, observ că toți ceilalți erau deranjați de soare, dar eu nu mai simțeam căldura, parcă mă părăsise. Tot ce simțeam era un frig la spate care părea să-mi spună ceva. Inima încerca să-mi traducă, dar gălăgia colegilor, care stăteau chiar lângă banca mea, făceau această comunicare imposibilă. Uitându-mă prin clasă cu același aer plictisit și obosit, îmi sări în ochi un loc retras care se afla la capătul dulapului. Distanța dintre dulap și peretele perpendicular cu el era de vreo doi metri și unghiul format părea foarte atrăgător. M-am dus acolo, m-am

aplecat, sprijit cu spatele de perete și cu capul pe dulap, ascultând în continuare aceeași melodie. Acum eram izolat de colegi, de ceea ce însemna viață, eram în lumea mea. Nu mai priveam spre clasă, mă uitam doar la telefon și la podea.

Atunci am început să-mi aud inima. Spunea despre o iubire pierdută, despre momente petrecute cu acea persoană fără nume, fără înfățișare. Îmi vorbea despre căldura corpului ei, despre îmbrățișările care nu voiam să se mai termine niciodată, despre mâna ei fină pe care o țineam într-a mea de fiecare dată cu o mândrie în suflet. Îmi mai vorbea despre săruturi pe care le visam noaptea și le doream ziua. Îmi vorbea de ea ca despre persoana care mă iubește pentru ce sunt pentru că trăiesc, pentru că sunt jumătatea ei. Mă ruga să o ascult pentru că numai ea știe ce e mai bine pentru mine. Nu puteam să accept că ea îmi vorbește despre ceva de care eu nu știam, de-abia începusem să o ascult și deja nu îmi plăcea cum gândește.

Încercând să găesc un răspuns fără a-mi mai asculta inima, mă întrebam: iubirea? Ce înseamnă? Ce mă face să doresc o persoană fără să o cunosc? Poate o cunosc și nu vreau să cred? Ce încercă inima să-mi zică? De ce a trebuit să-mi placă alchimia ca să învăț să-mi ascult inima? Cine are răspuns la toate întrebările acestea? Inima părea că-mi spune: „ți-am zis eu!!! Fă cum zic eu!!!”, dar se abținea să vorbească ceva cu frigul care, până atunci, tot aprobase spusele inimii; iar eu îl simțeam cum îmi trece prin spate. Ceva nu părea în regulă, inimii nu-i plăcea ce făcuse, ca și cum săvârșise ceva împotriva mea. În scurt timp aveam să aflu că trimisese frigul la mâna creatoare pentru a-l ruga să aducă pe cineva lângă mine. Era o fată despre care inima îmi spunea că este cea mai potrivită, este una dintre acele fete care caută iubire. Cu cât o cunoșteam mai bine, inima mă încuraja să mă duc la ea, chiar dacă în unele momente mă dezamăgise cu faptele sale. Acum bătea foarte tare, de parcă voia să iasă afară din piept și să se ducă la ea. Dar am liniștit-o, am rămas în același loc, cu privirea la telefon, fără a-mi da seama că încă funcționa, că în clasă mai vorbea cineva; nu mai eram în realitate, ci într-o altă dimensiune în care mă aflam între inimă și rațiune, alegând să stau lângă rațiune, să fac ce zice el, frigul. Supărată, inima începu să-mi vorbească într-o limbă ciudată care nu părea nicidecum a fi formată din litere. Imediat am simțit o căldură slabă dinspre ușa dulap care se deschisese spre mine. Era ea! Inima începuse să se joace cu mine, îmi dădea o parte din tot ce încercase să mă învețe despre iubire. Era o senzație ciudată, provocată de căldură, la corp și brațe, apoi la palma stângă și în final la buze. Nu puteam să-mi explic acea stare, nu înțelegeam ce vrea inima să-mi transmită prin asta, și totuși mai voiam, era ca un drog care te



LA FINAL

facepedent fără să țină cont de voința ta. Într-un final ea plecă de la dulap și toate acele senzații au dispărut. Dar

eu mai voiam, nu-mi mai ajungea. Abia acum înțelesesem ce încerca inima să-mi spună, iar frigul în tot acest timp trecea prin mine, făcând ca diferența dintre el și căldura pe care mi-o arătase inima să fie și mai mare. Inima își dădu că a stricat echilibrul dintre ea și rațiune, făcând ca balanța să încline în favoarea ei, și îmi lăsa corpul să-l simt din nou normal. Dar imediat am constatat că picioarele mă dureau îngrozitor, de parcă ar fi fost rupte. Erau amorțite de cât stătusem nemișcat.

Am preferat să ies din clasă un moment ca să schimb puțin peisajul și să mă gândesc la experiența pe care am avut-o. Mersul devenise o problemă, picioarele îmi tremurau, iar genunchiul drept mă durea și mai tare. Dacă aș fi fost într-un loc izolat aș fi țipat pentru că aveam mereu impresia că mă va lăsa dacă mă sprijin în el. Durerea aproape insuportabilă de cap pe care o aveam câteodată nu era nimic în comparație cu această durere a picioarelor și mai ales a genunchiului. Dar mai era ceva care mă durea, fără a-mi da seama ce. Sigur nu era o durere a corpului, era alceva ce nu înțelegeam. M-am întors în bancă și am continuat să ascult aceeași melodie, care părea că mă ajută. Mă gândeam la ce îmi tot spunea inima. Atunci m-am uitat de mai multe ori la ea, la fata iubită, încercând să descifrez întru totul ce-mi comunică inima. Din păcate a făcut o greșală, a vrut să mă duc la ea, să-i vorbesc, să o invit undeva.

Atunci am reacționat, ca trezit din vis, m-am întors spre rațiune, stricând iarăși echilibrul, în defavoarea inimii. În loc să fiu trist, m-am enervat că s-a ajuns aici. Că am pus garda jos, la fel ca într-o seară când am pus o întrebare nepotrivită: lucrăm foarte mult la ceva legat de alchimie, aveam inima sus. Profitând de starea în care mă aflam, ea m-a făcut să pun cea întrebare. Pe care o regret și acum. Odată cu înclinația spre rațiune, au revenit aceleași probleme: de ce a trebuit să-mi placă alchimia? De ce a trebuit să înțeleg alchimia? De ce a trebuit să învăț ă-mi ascult inima? De ce a trebuit să-mi ascult inima? De ce a trebuit să mă trezesc

ca să văd luna? De ce a trebuit să trec prin asta? De ce am atâtea îndoieli? Care este schimbul acestui chin? De ce eu? Mi-am pus întrebările astea în mod repetet și în altă ordine, până a venit vremea să plecăm acasă. Pe drum, fiecare întrebare dădea naștere unei alte întrebări: Oare este legenda proprie a unui om plictisit până la limite? Oare povestea aceasta face parte din legenda personală și deci sunt pe drumul cel bun?

Întâmplarea m-a marcat pentru tot restul zilei.

De fapt, cred că nu am uitat-o niciodată.

MADALIN CIOBANU

La o discotecă, un individ se duce la o tipă:

- Păpușă, dansezi?

- Da, sigur.

- Păi, atunci lasă-mă pe mine să stau pe scaun.

Un tip se trezește în ambulanță:

- U... u... unde mă duceți?

- La morgă!

- Păi nu am... murit!

- Păi... nu am ajuns!

Un tip se uită la televizor și se trezește cu o tigaie în cap de la nevastă-sa:

- Asta pentru ce este, dragă?

- Ce e cu numele Laura Jonson, scris pe biletul ăla?

- A, este numele unui cal pe care am pariat la cursele de cai!

Pleacă tipa liniștită ...

A doua zi, iarăși se trezește tipul cu o tigaie și mai zădrăvă în cap.

- Asta pentru ce mai e, dragă?

- Te-a sunat calul!

Soacra, pe patul de moarte, către ginere:

- Să repari pendula aia de pe perete...

- O repar mamă soacră, o repar, dumneata concentrează-te acolo...

Un tată le spune copiilor săi:

- Copii, dacă sunteți cuminți săptămâna asta, duminică vă duc la cofetărie să vedeți cum mănâncă lumea prăjituri.

Ce face un scoțian când îi arde casa? Dă bip la pompieri!

CONTROVERSE
VA MULTUMESTE

